

Saaralta ei vauhti lopu!

Maailmanmestarille ”maltti on valttia”

Saara Koivunen on liikkunut koko ikänsä - niin kuin hyvin uskoa saattaa. Saara teki supisuomalaiseen tapaan koulumatkat 1930-luvulla hiihtäen, Keuruulla. Hänen koti- ja hiihtomatkinsa vain olivat koulun piiriksi. Siksi koulun hiihtokilpailuissa hän ei voittanut vain ikäisiään, vaan myös itseään vanhemmat koulun oppilaat. Näin Saara Koivusen kilpauran ensimmäinen lajivalinta oli myös selvä. Se johti Suomen hiihtomaajoukkueeseen ja yksittäiset suoritukset aina mitalisijoihin saakka. Loukkaantuminen kuitenkin katkaisi lupaavasti alkaneen hiihtouran.

PESÄPALLO oli seuraava lajivalinta ja seura Jyväskylän Kiri. Sen joukkueessa Saara oli voittamassa pesäpallon Suomen mestaruutta 1957.

Sitten Saara meni Kolmisoppiselle katsomaan hiihtokuningas Veikko Hakulista. Siellä hakulinen innosti hänet hiihtosuunnistukseen. Saara kertoo, kuinka luistelusta tuli alun alkaen nopea etenemismuoto kevähankien hiihtosuunnistuksissa. Se ei siis ole mikään 1980-luvun keksintö. Ja eikö siinä suomalaisen Väinämöisen hiihtotyylissä lyly ole liukua ja kalhu potkua varten – eräänlaista yksivuoroista luistelutyyliä? – Hiihtosuunnistuksesta ei enää ollut pitkä matka kesäsuunnistukseen ja suunnistuksen ympärivuotiseen harrastamiseen. Ja harrastus jatkuu edelleen.

Suunnistuksessa Saara Koivunen on saavuttanut seitsemän veteraanien maailmanmestaruutta ja lukuisan määrän niitä pienempiä mestaruuksia viimeisen puolen vuosisadan aikana.

TapaniHuovila

Saara tarkastelee Pekka Juvakan kanssa suunnistuskoululaisten ataa Killerillä 2012.

Kestävyyttä ja pitkää matkaa on myös lajivalikoimassa, josta kertovat omaa tarinaansa Saaran osallistuminen seitsemän kertaa tunturivaelluksen SM-kilpailuihin ja joka kerta tuloksena vähintään pronssitila. Eri kilpailuista palkintokaapissa on mitalien ohella mm. 700 hopeista palkintolusikkaa... Nykyisin niillä tienaa kahvirahaa, kun ottaa kaupungille lähtiessään kourallisen lusikoita mukaansa ja vie ne kulta-sepänliikkeeseen.

PARHAIMMILLAAN suunnistus on Saaralle yhdessä olemista muiden suunnistajien kanssa. Mottonaan kilpailuissa hän on aina pitänyt sanoa ”maltti on valttia”. Ei pidä missään tilanteessa menettää hermojaan, vaan pummin uhatessa rauhallisesti selvittää oma paikka ja edetä sitten rastille. Mutta keneltäkään, etenkin nuorilta ja lapsisuunnistajilta, ei saa vaatia liikaa. Jokainen kehittyy ja kehittää itseään suunnistajana omien päämääriensä mukaan. Tärkeintä on ilo nauttia suunnistuksesta.

Mitä muuta Saara Koivunen on tehnyt? Elantonsa hän on hankkinut

valmistamalla – niin, ei mitään tavantomaista, vaan rynnäkkökiväärejä Torulan tehtailla. Ja virranjakajia Valmetin traktoreihin.

TÄSSÄ KAIKKI? Ei suinkaan. On Saaralla vielä yksi Suomen mestaruuskilpailujen neljäs sija - keihäänheitossa. Siinä hän sai valmennusta itseltään Tapio Rautavaaralta, joka opetti Saaralle heittoon kierrettä. Sen avulla heittoviipu tulee tehokkaammaksi, kun selän takaa lähtevän heittokäden kierteen avulla lisätään tavallaan vipuvarren matkaa. Myöhemmin Rautavaaran kierrellessä laulukeikoilla Keski-Suomessa, Saara kävi häntä kuuntelemaan. Ja joka kerta Reppu ja Reissumies huomasi laulun lomasta tervehtiä keihäänheittäjäjärtä.

Oma huolensa Saaralle on se, että häneltä loppuvat sarjat. Kuinka sen jälkeen enää harrastaa kilpasuunnistusta? Mutta joka tapauksessa kesän jälkeen Saara Koivusen seuraava tavoite on ensi talven hiihtosuunnistuksen MM-kilpailut ja kahdeksas maailmanmestaruus.

Saaralta ei vauhti lopu!